

er jo muligt, at min Opfattelse er mindre rigtig. Men det kan ikke nægtes, at der her handles om et af vore store Hovedhverd. Vi have to saadanne store Hovedhverd her i Landet, der, om end ikke udelukkende, saa dog aldeles overvejende, bringe de fremmede Penge herind, hvorpaa hele vor økonomiske Tilværelse beror og er bygget, nemlig Agerbruget og Skibsarten. Jeg skal selvfølgelig i denne Sag holde mig udelukkende til Skibsarten som den, der her omhandles. Og medens der da her over for Skibsarten kun er Tale om nogle Tusinder, saa er der jo, som alle bekendt, en stor Villighed til at ofre Million paa Million til uproduktive Djemed — Djemed, hvortil jeg for Resten gerne vil være med til at ofre, og som jeg aldrig har modsat mig. Jeg vil kun sammenstille dem og sige, at naar man med Villighed ofrer Millioner der, hvorfor da være saa fattig paa Tusinderne her? Jeg skal blot nævne alle vore Museer, vor Kunst og Industri, vore Biblioteker, Glyptoteker, vore Kaserne o. s. v., hvor der ikke er Tale om at spare paa Millionerne, men her, hvor et af vore mest produktive Erhverv kommer paa Tale, er man straks beredt til at spare, skønt det kun gælder Tusinder. Det er dette Synspunkt, jeg gerne vilde fremdrage og sige, at jeg tror, at man staar sig daarlig ved at give sine malkende Røer en daarlig Behandling. Jeg vil ganske vist ikke være med til derfor at give de gamle en daarlig Behandling, men fremfor alt bør man gerne være med til at støtte og pleje dem, der bringe Pengene ind i Landet.

Det var den ene Betragtning, som jeg gerne vilde lade komme til Orde under denne Sags Behandling, men der er ved Siden deraf en anden Betragtning. Det vil vides af dem, der have fulgt denne Sag, at den har vakt et meget stærkt Røre overalt i hele den Verden, der er interesseret i vor Dampskibsart. Der foreligger for os en direkte officiel Henvendelse særlig til Landstinget fra Dampskibsrederforeningen i Kjøbenhavn, hvori der udtrykkelig siges, at naar det i Folketinget er blevet fremhævet, at Skibsarten i de senere Aar har erholdt flere Betætelser, og særlig, at Skibsafgiftens Ophævelse var en saadan, beror dette paa en urigtig Opfattelse af Forholdene, hvad de senere søge at godtgøre. Denne direkte Henvendelse til dette Ting er imidlertid i Pressen fulgt af mange andre Henvendelser og Opføringer fra forskellige Sider, fra Rederforeningerne paa Bornholm, i Marstal, Svendborg o. s. v., i hvilke man endnu er gaaet meget videre i den Henseende, og hvori

man endog saa er gaaet saa vidt, at en saadan Rederforening har sagt, at Skibsafgiftens Ophævelse snarere var en Ulykke for Skibsarten, idet man kom til at konkurrere under uheldige Forhold med Udlandet, og fra alle Sider har man været enig om, at det vilde være ganske overordentlig heldigt for vor Skibsart, om man kunde ombytte Konsulatafgiften med Skibsafgiften. Efter den nære Forbindelse, i hvilken altsaa Skibsafgiftens Ophævelse staar med den foreliggende Sag, maatte det maaste være mig til-ladt at angive nogle saa Faser i den Skæbne, Skibsafgiften har gennemgaaet.

Saa vidt jeg erindrer, skete det første faktiske Indhug paa Skibsafgiften — jeg taler kun om de faktiske, andre have været fremme saa uendelig mange Gange i Pressen og paa Møder osv. — i Slutningen af Halvfjerdsjerne, vistnok 1879, da man ophævede Skibsafgiften i indenrigsk Fart. Man gjorde det den Gang af Hensyn til den saa haardt betrængte Sejlskibsart, idet man troede, at man derigennem kunde give den en Støtte over for den Konkurrence, der truede den fra Dampskibene. Det viste sig imidlertid meget hurtigt, at det var en aldeles fejlagtig Forudsætning, man bragte Sejlskibene fra Dynen i Halmen, thi de hurtigsejlende Dampskibe erlagde tidligere 4—5—6 Gange Skibsafgift, medens det langsomme Sejlskib kun erlagde den 1 Gang. Statskassen gav derved Afkald paa en aarlig Indtægt af henimod 300,000 Kr., der væsentlig faldt i det Selskabs Lomme, der har monopoliseret vor indenlandske Dampskibsart, og uden at det fremkom med nogen som helst Nedsættelse i Fragttaksterne, hvad det heller ikke behøvede, da der ingen Konkurrence var over for det.

Det næste Indhug, der skete, var i 1886—87, saa vidt jeg erindrer, da der fra Regeringens Side her i Landstinget fremkom Forslag om at ophæve Halvdelen af den daværende Skibsafgift, som den Gang beløb sig til henimod 1½ Million Kr. aarlig. Jeg var tilfældigvis i det Udvalg, der fik med Sagen at bestille, og i dette Udvalg rejste der sig straks mange vægtige og dygtige Stemmer for, at endelig var Regeringen kommen til Fornuft og havde indbrømmet, at det var en irrationel Skat, men nu maatte man naturligvis have den fuldt ud, thi der var ingen Grund til at beholde Halvdelen, naar det var anerkendt, at den hele Skat var irrationel. Jeg gjorde maaste en Del Arbejde i denne Sag, og det lykkes mig at faa et Flertal i dette Udvalg ikke alene for at beholde Halvdelen, men for at beholde Skibsafgiften fuldt ud og saaledes,